

Dívám se na starou fotografii.
Je na ní shrbený muž v listrovém kabátku.
Pod bradou má motýlka
a před sebou potlučený klavír.

Jmenoval se Max.
Říkali o něm,
že to byl ten nejbáječnější klavírista ze všech,
kteří sedávali ke klávesám
pod stříbrnými plátny,
tenkrát v těch prvních biografech,
kdy film byl ještě němý.

Zpěv
Ze všech příběhů, k nimž hrál,
míval nejraděj
příběh, který pokaždé
stejný mívá děj.
Tiše hrál
pod obrázky,
i když sám příběh lásky
nikdy nepoznal.

Tenkrát znovu pokaždé
cítil najednou
prudkou závrať podivnou,
propast bezednou.
Snad se bál,
jak to skončí.
Tiše hrál,
bál se oči k plátnu pozvednout.

Pak rozsvítil se sál
a pak ta píseň
zněla lidem dál.
Když rozešli se zpátky k svým
drobným trápením
domů.

Znovu pokaždé
cítil najednou
prudkou závrať podivnou,
propast bezednou.
Snad se bál,
jak to skončí.
Tiše hrál,
bál se oči k plátnu pozvednout.